FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN

fremsat den 8. oktober 1992 *

1. Den foreliggende sag vedrører en anmodning om præjudiciel afgørelse, som er indgivet af Corte suprema di cassazione, og som vedrører artikel 9, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1153/75 af 30. april 1975 om udstedelse af ledsagedokumenter og om fastlæggelse af de forpligtelser, der inden for vinsektoren påhviler producent og forhandler, undtagen detailhandler [1]. Spørgsmålet er stillet under en sag mellem Prefetto di Ravenna og Attilio Contarini.

2. Den 24. april 1986 pålagde Prefetto di Ravenna Contarini en bøde for ikke at have udfyldt kolonne 14 i et ledsagedokument for ung, ikke færdiggæret vin. Ifølge Prefetto skulle Contarini i henhold til artikel 9, *stk. 1*, i forordning nr. 1153/75 udfylde denne del af dokumentet. Den pågældende artikel, som i mellemtiden er erstattet ved forordning (EØF) nr. 986/89 [2], er citeret i sin helhed i retsmøderapporten. Contarini er ikke enig med Prefetto i dennes synspunkt og har til støtte for sin egen opfattelse påberåbt sig det sidste punktum i artikel 9: »Disse angivelser er ikke obligatoriske.« Ifølge Contarini omfatter dette punktum alle bestemmelserne i artikel 9 og derfor ikke kun bestemmelserne i *stk. 3*. Såfremt Contarini har ret, kunne han helt undlade at udfylde kolonne 14. Pretore di Lugo, for hvem Contarini havde anlagt sag til prøvelse af Prefetto di Ravenna's afgørelse om at pålægge ham den omtvistede bøde, delte hans synspunkt.

3. Prefetto di Ravenna anlagde herefter kassationsankesag ved Corte suprema di cassazione til prøvelse af Pretore di Lugo's dom. Corte suprema di cassazione har forelagt følgende spørgsmål for Domstolen: »Omfatter formuleringen i artikel 9, in fine, i forordning (EØF) nr. 1153/75 ('disse angivelser er ikke obligatoriske') alle bestemmelserne i artikel 9 (som antaget i den anfægtede dom) eller kun bestemmelserne i artikel 9, stk. 3 (som påstået af kassationsappellanten)?«.

4. Som både Kommissionen og den italienske regering har anført i de skriftlige indlæg, de har indgivet til Domstolen, er også jeg af den opfattelse, at det sidste punktum i artikel 9 ikke omfatter alle bestemmelserne i artikel 9, men kun bestemmelserne i artiklens stk. 3.

Selve placeringen af punktummet i artikel 9 er et første indicium, der peger i den retning. Kommissionen har med rette bemærket, at såfremt fællesskabslovgiver havde villet gøre alle de i artikel 9 omhandlede angivelser

* Originalsprog: nederlandsk.

1 — EFT L 113, s. 1.

2 — Jf. artikel 23 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 986/89 af 10.4.1989 om dokumenter, der ledsager vinprodukter ved transport, og om til- og afgangsbøger i vinsektoren (EFT L 106, s. 1).

fakultative, ville der have været en særlig, afsluttende bestemmelse herom. Dette synspunkt bekræftes af (ganske vist efter de faktiske omstændigheder i hovedsagen), at da der i 1986 blev tilføjet et stk. 4 (vedrørende spansk bordvin) til artikel 9 [3], beholdt det punktum, sagen drejer sig om, den placering, det havde fra starten. Det var derfor heller ikke længere sidste punktum i artikel 9, men sidste punktum i artikel 9, stk. 3, hvilket klart viser, at for så vidt angår den samlede ordning, der er fastlagt i artikel 9, har meningen med punktummet været, at det alene skulle omfatte bestemmelserne i stk. 3.

5. Der er også et materialretligt hensyn, der taler for, at de i stk. 1 opregnede angivelser ikke gøres fakultative. Både Kommissionen og den italienske regering har med rette anført, at formålet med artikel 9 i forordning nr. 1153/75 er, at det undgås, at produkterne undergives den samme behandling to gange. For de i artikel 9, stk. 1, første afsnit, opregnede produkter, der ikke er færdigbehandlede (herunder også ung, ikke færdiggæret vin, der omtvistes i denne sag), er risikoen for, at produktet behandles to gange, naturligvis størst. Disse produkter bør derfor undergives en yderligere beskyttelse, der består i, at visse angivelser i ledsagedokumenterne gøres obligatoriske.

6. Endelig skal jeg bemærke, at den vide fortolkning af punktummet, som Contarini har foreslået, synes at være i strid med ånden bag forordning nr. 1153/75. Således hedder det i femte betragtning til forordningen, at »formålet med ledsagedokumenterne [må være] *så omfattende som muligt* at underrette modtageren om arten af den vare, han modtager«, og at »med henblik herpå skal varer til forsendelse betegnes *så nøjagtigt som muligt* i dokumenterne« (min fremhævelse). Såfremt der er tvivl, taler denne betragtning for en fortolkning, hvorefter afgivelsen af de pågældende oplysninger er obligatorisk og ikke fakultativ.

7. Sammenfattende skal jeg herefter foreslå, at Domstolen besvarer det spørgsmål, Corte suprema di Cassazione har forelagt, som følger:

»Artikel 9, sidste punktum, i forordning (EØF) nr. 1153/75 vedrører udelukkende bestemmelserne i samme artikels stk. 3.«

3 — Jf. artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 418/86 af 18.2.1986 om tilpasning af visse forordninger inden for vinsektoren som følge af Spaniens og Portugals tiltrædelse (EFT L 48, s. 8). Forordning nr. 418/86 trådte i kraft den 29.2.1986, dvs. *inden afgørelsen* om at pålægge den i hovedsagen omtvistede bøde blev truffet.